

Som

Het zijn de handen waarmee hij de dingen grijpt,
het zijn de vingers, rivieren die meanderen,
die aarde in een huis veranderden. Ruimhartig
varen van de waterman. Het zijn

de schouders, bast van een boom die zich buigt
rond al wat moet, wortelend naar vaste voet.
Het is de mond die dorst naar woorden sparen,
die alleen over de lippen krijgt wat hij met liefde

beademt. Het is de buik, het is het lang verteren van schaduw,
vlasakkers, vogels in de hoogte gegooid, grond gesloten als een boek.
De zon doet een duit erbovenop: God die de dag oppot.
Het zijn de benen; ze gaan hun onvermoeibare gang.

Gespierd hebben ze de loop van wat de dag verlangt.
De tijd harkt hij fijn. Hij wiedt ons ongeloof.
Zoveel leven heeft hij aan zijn hoofd. Het is de stem
die zegt dat ons niets. Hij is zichzelf, som van de delen.

Niet zonder ons wil hij. We zijn hem met velen.

Paul Demets